

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. T. O.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020, č. j. JMK 132896/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020, č. j. JMK 132896/2020, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Žalobce namítá četné vady výroku o uložení sankce i nedostatečné prokázání jeho viny. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobce uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce v září roku 2018 při své jízdě Brnem dvakrát překročil nejvyšší povolenou rychlost. Nejprve mu dne 17. 9. 2018 v 13:11 na ulici Dlouhá v blízkosti garáží policejní hlídka naměřila rychlost 81 km/h. A dne 27. 9. 2018 v 21:45 mu na ulici Hlinky hlídka naměřila rychlost 70km/h.
3. Magistrát města Brna („magistrát“) rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č. j. ODSČ-74640/19-83 („rozhodnutí magistrátu“), uznal žalobce vinným z nedbalostního spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Magistrát mimo jiné upozornil na to, že stejného přestupku se žalobce dopustil i v červnu 2018. Uložil žalobci pokutu ve výši 1.000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení ve stejné výši a zákaz řízení na jeden měsíc. Při stanovení výše pokuty magistrát vyšel z toho, že s ohledem na opakované spáchání stejného přestupku a výrazné překročení nejvyšší povolené rychlosti je namístě uložit žalobci pokutu v horní výši zákonné sazby. Za tři přestupky by žalobce měl dostat pokutu ve výši 4.000 Kč. Za červnový přestupek již dostal pokutu 3.000 Kč, proto mu s ohledem na absorpční zásadu za dva zářijové přestupky stačilo uložit pokutu ve výši 1.000 Kč.
4. Proti rozhodnutí městského úřadu žalobce podal odvolání. Žalovaný jej rozhodnutím ze dne 23. 9. 2020, č. j. JMK 132896/2020 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

III. Obsah žaloby

5. Žalobce uplatňuje několik žalobních námitek. Týkají se zákonnosti výroku o uložených sankcích a dostatečného prokázání jeho viny.
6. V první námitce žalobce vytýká magistrátu, že ve výroku o uložení zákazu činnosti nezapočetl dobu, po kterou žalobce nesměl řídit na základě dříve pravomocně uloženého zákazu řízení. Ten byl žalobci uložen příkazem ze dne 1. 2. 2019. K vyznačení právní moci na tomto příkazu sice došlo v důsledku pochybení správních orgánů. Žalobce však dostal informaci o vyznačení doložky právní moci a proto předpokládal, že řídit nemůže. Tuto dobu měl proto magistrát započíst do výroku rozhodnutí, kterým žalobci nově stanovil zákaz činnosti. Ke korekci v podobě zrušení doložky právní moci došlo až zhruba po třech měsících. Žalobce tak *de facto* musel sankci vykonat dvakrát.
7. Nezákonný je podle žalobce také výrok o nákladech řízení. O červnovém přestupku žalobce správní orgány rozhodly samostatným rozhodnutím, ve kterém žalobci také stanovily povinnost uhradit náklady řízení. Pokud se o všech třech přestupcích mělo vést společné řízení, nelze náklady řízení po žalobci požadovat znovu. Rozhodnutí o červnovém přestupku navíc ani není součástí spisu.
8. Podle žalobce je nepřezkoumatelný i výrok o sankci. Žalobce nesouhlasí s tím, jakým způsobem magistrát posuzoval polehčující a přitěžující okolnosti. Magistrát opakovaně poukazoval na skutečnosti, jejichž zohlednění by směřovalo pokutu do dolní poloviny zákonné sazby, přesto ale žalobci uložil pokutu při horní hranici. K některým přitěžujícím

okolnostem magistrát přihlédl v rozporu se zákonem a porušil tím zásadu dvojího přičítání.

9. Žalobce má také za to, že správní orgány neprokázaly, že by to byl žalobce, kdo jel rychle dne 27. 9. 2018. Snímek z radaru vzbuzuje řadu pochybností o tom, že policejní hlídka skutečně změřila rychlost vozidla žalobce, a že ho řídil právě on. Vizualní podoba řidiče na fotografii mu neodpovídá. Na fotografii je viditelný spolujezdec, zatímco žalobce byl podle výpovědi policisty ve vozidle sám. A na snímku vozidla nelze přečíst registrační značku (v místě registrační značky je pouze přepálená bílá). Je viditelná pouze na výřezové fotografii, ale není jasné, zda se jedná právě o značku vozidla zachyceného na primárním snímku. S ohledem na kvalitu obou snímků je naopak zřejmé, že se nemůže jednat o výřez z hlavní fotografie zachycující celé vozidlo. Svědci přitom netvrdili, že by radar pořizoval více fotografií. Ani to neplyne ze správního spisu. Obdobné námitky žalobce vznesl již v rámci odvolání, žalovaný je ale řádně nevypořádal.
10. Nezákonný je podle žalobce také první výrok rozhodnutí, který dostatečně nevymezuje místo spáchání přestupku. K němu mělo dojít na ulici Dlouhá, která je vskutku dlouhá – měří asi 1 km. Nelze proto vyloučit různou regulaci rychlosti na jejích jednotlivých úsecích.
11. Správní spis také nedokládá, že by strážníci v daném úseku mohli měřit rychlost. Z podkladů plyne, že to mohli dělat pouze v úseku mezi ulicí Čenka Růžičky a Havelkova. Z výroku však není zřejmé, že by rychlost měřili právě v tomto úseku. Nelze proto posoudit, zda dodrželi podmínky § 79 zákona o silničním provozu.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný popírá oprávněnost námitek. K nezapočtení zákazu řízení uloženého příkazem z února 2019 došlo oprávněně. Magistrát neměl důvod k započtení zákazu řízení, protože k nabytí právní moci předmětného příkazu fakticky nikdy nedošlo. K mylnému vyznačení právní moci magistrát dovedl obstrukční postup žalobcova zmocněnce. Ten podal odpor, aniž by z něj bylo zřejmé, vůči kterému příkazu směřuje. Než se situace vyjasnila, došlo k chybnému vyznačení doložky právní moci. To však nelze přičíst k tíži správnímu orgánu. Žalobce v rámci řízení sám obhajoval pozici, že daný příkaz není pravomocný. Neodevzdal svůj řidičský průkaz. Nelze proto vycházet z toho, že by vykonal zákaz činnosti.
13. Pokud by magistrát žalobci neuložil náklady řízení, postupoval by v rozporu s § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“).
14. Nedůvodné jsou i námitky žalobce týkající se uložené sankce. Za přestupky, které spáchal, lze uložit pokutu ve výši 2.500 až 5.000 Kč a zákaz činnosti od jednoho do šesti měsíců. Magistrát uložil žalobci pokutu pod spodní hranici možného zákonného rozpětí. Zároveň to řádně zdůvodnil. I zákaz řízení uložil žalobci na minimální dobu. Odůvodnění uložené pokuty sice není zcela přiléhavé, to ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
15. Žalovaný nesouhlasí s námitkami žalobce o neprokázání spáchání přestupku ze dne 27. 9. 2018. Správní orgány neznají jeho podobu. Nelze proto posoudit, zda jí snímek z rychloměru odpovídá nebo ne. To, zda byl žalobce ve vozidle sám, nemá relevanci. Pokud jde o snímek registrační značky, ten má v elektronické podobě vyšší kvalitu, než je

vidět při jeho tisku. Rychloměr pořizuje jeden snímek a z ničeho neplyne, že by v tomto případě nezachycoval přední SPZ vozidla žalobce.

16. Výrok rozhodnutí magistrátu u prvního přestupku jako místo jeho spáchání uvádí „v Brně na ulici Dlouhá, v blízkosti garáží, v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod.“ Takto vymezené místo je dostatečně určité. Na ulici Dlouhá se nachází pouze jedno místo v blízkosti řady garáží na ulici Neužilova.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání, protože s tím obě strany souhlasily.
18. Žaloba je *důvodná*.

Započtení zákazu činnosti

19. Žalobce nejprve namítá nezákonnost výroku o stanovení zákazu řízení z důvodu, že správní orgány v něm nezapočetly dobu zákazu řízení, kterou žalobce vykonal v návaznosti na chybně vyznačenou doložku právní moci na příkazu z února 2019. V tomto ohledu musel krajský soud dát žalobci za pravdu. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné zrekapitulovat relevantní obsah správního spisu.
20. K zahájení řízení o dvou předmětných přestupcích žalobce došlo doručením příkazu ze dne 1. 2. 2019, č. j. ODSČ-74640/18-21 žalobci. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce e-mailem dne 18. 2. 2019 odpor. Relevantní část textu odporu zněla: „V příloze zasílám odpor jako zmocněnec účastníka řízení Ing. O.“ Dne 24. 2. 2019 žalobce tento odpor doplnil podáním z datové schránky. Dne 27. 2. 2019 však magistrát informoval žalobce o tom, že odpor podala neoprávněná osoba a navíc pozdě. Odpor tedy měl za nepřipustný a opožděný. A příkaz proto ode dne 19. 2. 2019 za pravomocný.
21. Dne 12. 3. 2019 zaslal magistrát žalobci nové vyrozumění, ve kterém znovu uvedl, že odpor byl podán opožděně (již nikoli osobou neoprávněnou) a příkaz je ode dne 19. 2. 2019 pravomocný. Na to žalobce reagoval přípisem, ve kterém magistrát upozornil, že proti příkazu podal řádně a včas odpor. Požádal proto o prověření věci. Výzvou ze dne 15. 4. 2019 magistrát vyzval žalobce, aby odpor podaný e-mailem dne 18. 2. 2019 doplnil o označení věci, které se týká. To totiž z jeho textu nebylo poznat. Magistrát ve výzvě poukázal na to, že ke jménu O. vede několik správních řízení. K oprávněné úřední osobě, která vede řízení o dvou dopravních přestupcích, se podání vůbec nedostalo. Až na základě podaného podnětu k prověření věci magistrát identifikoval správné řízení. Žalobce následně magistrátu upřesnil číslo jednacích příkazů, vůči kterému jeho odpor směřoval. Usnesením ze dne 6. 5. 2019, č. j. ODSČ-74640/18-55, magistrát zrušil doložku právní moci vyznačenou na písemném vyhotovení příkazu dnem 19. 2. 2019. Magistrát zároveň požádal příslušné oddělení o odstranění zápisu týkajícího se předmětného příkazu z evidenční karty řidiče. Poté pokračoval v řízení.

22. Podle § 47 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se do doby zákazu činnosti započítává doba, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat. Podle § 93 odst. 1 písm. f) téhož zákona se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti.
23. Podle § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.*
24. Žalobce má pravdu v tom, že řidičské oprávnění ze zákona pozbyl již na základě pravomocného příkazu. Byť magistrát vyznačil doložku nabytí právní moci chybně, *podstatné je, že až do května 2019, kdy magistrát vydal usnesení o zrušení doložky právní moci, správní orgány považovaly příkaz za pravomocný.* To také vedlo k zaevidování zákazu řízení v období od 19. 2. 2019 do 19. 3. 2019 do evidenční karty řidiče.
25. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (§ 150 odst. 3 správního řádu). Příkaz, kterým magistrát uložil žalobci zákaz řízení na dobu jednoho měsíce, původně podle magistrátu nabytí právní moci 19. 2. 2019. *Tímto dnem žalobce v souladu s § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu automaticky pozbyl řidičské oprávnění až do doby, než magistrát zrušil doložku právní moci.* Není přitom rozhodné, jak namítá žalovaný, že žalobce nesplnil svou povinnost stanovenou v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, tj. že neodevzdal svůj řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Řidičské oprávnění totiž dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu žalobce pozbyl bez ohledu na to, zda řidičský průkaz odevzdal, nebo si ho neoprávněně (byť v přesvědčení, že příkaz nenabytí právní moci) ponechal.
26. Krajský soud podpůrně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 184/2020-38, ve kterém se soud zabýval obdobnou situací. S tím rozdílem, že stěžovatel v dané věci byl nejprve uznán vinným z dopravních přestupků na základě rozhodnutí, které stěžovatel sice napadl odvoláním, to ale odvolací orgán zamítl jako nepřípustné. Až následně odvolací orgán v přezkumném řízení původní pravomocné prvostupňové rozhodnutí zrušil. Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že „[j]estliže tedy magistrát po zrušení svého původního rozhodnutí v přezkumném řízení opětovně rozhodl tak, že za spáchané přestupky opět uložil stěžovateli zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení, měl rovněž zohlednit, že stěžovatel již po určitou dobu (od právní moci původního rozhodnutí magistrátu po právní moc zrušujícího rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení) nemohl tuto činnost vykonávat, a to s ohledem na uložený zákaz činnosti v souvislosti se stejnými přestupky“ (viz bod 29). K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl přesto, že stěžovatel v dané věci neodevzdal svůj řidičský průkaz.
27. Žalovaný namítá, že chybné vyznačení doložky právní moci na příkazu způsobilo zejména obstrukční jednání žalobcova zástupce. *Krajský soud však v jeho jednání v tomto případě žádné obstrukce nevidí.* Jediným pochybením, kterého se žalobce ve správním řízení dopustil, bylo to, že v e-mailem podaném odporu dostatečně neidentifikoval příkaz, vůči

kterému podaný odpor směřoval. Tuto vadu však odstranil následným podáním učiněným z datové schránky. To, že se e-mailem podaný odpor v tomto případě nedostal k příslušné oprávněné osobě a následně řádně podaný odpor magistrát vyhodnotil jako opožděný, nemůže jít k tíži žalobci.

28. Pokud tedy magistrát poté, co zrušil doložku právní moci na příkazu, kterým žalobci uložil zákaz řízení, vydal rozhodnutí, ve kterém opětovně žalobci uložil zákaz řízení, měl přihlédnout k tomu, že žalobce již po určitou dobu řídit nemohl. V souladu s § 93 odst. 1 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky tak měl do výroku svého rozhodnutí zahrnout rozhodnutí o započtení této doby do doby zákazu činnosti. Pokud tak neučinil, je nutno výrok jeho rozhodnutí považovat za nezákonný.
29. Ačkoliv výše uvedené důvody vedou samy o sobě ke zrušení rozhodnutí žalovaného, krajský soud přistoupil dále k přezkumu dalších uplatněných žalobních námitek. Zrušující důvody se totiž týkají výhradně otázky započtení vykonaného zákazu činnosti. Ve zbytku je však žaloba nedůvodná.

Výrok o nákladech řízení

30. Žalobce namítá také nezákonnost výroku o nákladech řízení, z důvodu. Žalovaný měl podle něj vést společné řízení o všech třech přestupcích a povinnost hradit náklady řízení tudíž žalobci stanovit pouze jednou.
31. Z ustálené judikatury plyne, že nevedení společného řízení o přestupku není takovou vadou, která by bez dalšího způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Podstatné je, zda správní orgány dodržely zásadu absorpční (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 3 As 333/2019-39, bod 22 a tam citovanou judikaturu).
32. Z odůvodnění rozhodnutí magistrátu ohledně uložené pokuty je přitom zřejmé, že magistrát zásadu absorpce dodržel. Co se týče nákladů řízení, z ničeho neplyne, že by se mělo postupovat obdobně. A že pokud správní orgán místo společného řízení vede dvě samostatná řízení, nemůže v obou uložit účastníkovi řízení povinnost nést náklady řízení. Naopak. Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 95 odst. 1 obligatorně vyžaduje, aby správní orgán v každém řízení uložil obviněnému povinnost hradit náklady řízení paušální částkou. Její výši pak stanoví vyhláška č. 520/2005 Sb. v § 6 odst. 1 pro případy nákladů řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti na 1.000 Kč. Pouze v případech hodných zvláštního zřetele lze podle § 79 odst. 5 správního řádu výši paušální částky *na požádání* snížit. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce takovou žádost podal. A magistrát musel v souladu s § 95 odst. 1 zákon o odpovědnosti za přestupky stanovit žalobci povinnost hradit náklady řízení. Bez ohledu na to, zda se mělo vést společné řízení.

Odůvodnění výše pokuty

33. Odůvodnění uložené pokuty považuje žalobce za vnitřně rozporné, protože magistrát poukázal na několik skutečností, které by měly vést ke stanovení pokuty v dolní polovině sazby, přesto pokutu stanovuje při horní hranici. Kromě toho magistrát podle žalobce při určení výše pokuty neprávem přihlíží ke skutečnostem, které určují typovou závažnost přestupku. V důsledku toho porušil zásadu dvojího přičítání.

34. Žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci v prvním případě o 31 km/h a ve druhém případě o 20 km/h. Za oba tyto přestupky lze podle zákona o silničním provozu uložit pokutu ve výši 2.500 až 5.000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. f)]. Magistrát dospěl k závěru, že za tyto dva přestupky spolu s červnovým přestupkem je žalobci třeba uložit pokutu ve výši 4.000 Kč, tedy při horní hranici zákonné sazby. V odůvodnění svého rozhodnutí se magistrát postupně zabýval všemi relevantními kritérii, které zákon o odpovědnosti za přestupky vyžaduje zohlednit při určení druhu a výměry správního trestu (§ 37). V neprospěch žalobce hrálo roli zejména to, že spáchal více přestupků. Dále to, že v jednom případě překročil nejvyšší povolenou rychlost až o 31 km/h. A to, že v dané věci byl ve hře významný zákonem chráněný zájem spočívající v ochraně života a zdraví v provozu na pozemních komunikacích. Naopak ve prospěch žalobce magistrát zohlednil to, že se přestupku dopustil z nedbalosti a že nepůsobil žádný škodlivý následek. V souladu s absorpční zásadou pak magistrát přihlédl k tomu, že za červnový přestupek již žalobce v samostatném řízení dostal pokutu ve výši 3.000 Kč. Za zbylé dva přestupky mu proto uložil pokutu ve výši 1.000 Kč
35. Odůvodnění výše pokuty krajský soud nepovažuje za nepřezkoumatelné ani vnitřně rozporné. Magistrát naopak pečlivě uvedl, jaké skutečnosti zohlednil ve prospěch žalobce a jaké v jeho neprospěch. Při stanovení výše pokuty správní orgány nepřekročily meze správního uvážení.
36. Nedošlo ani k porušení zásady dvojího přičítání. Tato zásada spočívá v tom, že „k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52). Z této zásady však neplyne, že by správní orgány nemohly při určení výše pokuty přihlídnout k míře překročení nejvyšší povolené rychlosti.
37. Žalobce se dopustil přestupků, u kterých je znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h až 39 km/h [§ 125c odst. 1 písm. f), bod 3]. Následné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání. Dochází pouze k hodnocení míry porušení chráněného zájmu. Krajský soud souhlasí s tím, že hodnota 31 km/h je v horní polovině škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 20 - 39 km/h. Míra porušení chráněného zájmu je tak vyšší. Magistrát proto mohl k této okolnosti přihlížet jako k okolnosti přitěžující (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019-43, bod 11).
38. Žalobce nemá pravdu ani v tom, že by magistrát nesprávně zohlednil jako přitěžující okolnost význam zákonem chráněného zájmu spočívajícího v ochraně života a zdraví při provozu na pozemních komunikacích, který měl žalobce spácháním přestupku ohrozit. Byť odůvodnění rozhodnutí magistrátu je v tomto ohledu nepřesné. Obecně platí, že zvážení chráněného, přestupkem zasaženého zájmu může být součástí posouzení povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 37 písm. a) ve spojení s § 38 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Při tom však nelze vycházet pouze z obecného zákonem chráněného zájmu. Cílem omezení nejvyšší povolené rychlosti sice je zajištění bezpečnosti provozu a tím i ochrana života a zdraví jeho účastníků. Každé překročení rychlosti pak

tento zájem automaticky naruší. To však samo o sobě nic nevypovídá o nebezpečnosti jednání konkrétního jednotlivce, který nejvyšší povolenou rychlost překročí.

39. Aby správní orgán mohl při stanovení sankce v neprospěch pachatele zohlednit význam zákonem chráněného zájmu ohroženého či porušeného přestupkem, musí zkoumat intenzitu skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97). V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti v tomto ohledu bude hrát roli zejména to, jak moc řidič rychlost překročil. A magistrát přesně takto postupoval. Sice se z odůvodnění jeho rozhodnutí může na první pohled zdát, že význam zákonem chráněného zájmu spočívající v ochraně života a zdraví při provozu na pozemních komunikacích zohledňuje jako samostatné kritérium pro stanovení sankce. Ale není tomu tak. Magistrát hodnotil význam zákonem chráněného zájmu v návaznosti na intenzitu, jakou žalobce tento zájem ohrozil, tedy v kontextu toho, jakou konkrétní rychlostí jel. Přitom poukázal na to, že čím rychleji vozidlo jede, tím závažnější mohou být následky případné kolize. Tuto úvahu považuje krajský soud za správnou.
40. Rozhodnutí magistrátu z výše uvedených důvodů není ve vztahu k stanovení výše pokuty nepřezkoumatelné.

Prokázání viny žalobce

41. Žalobce rozporuje průkaznost snímku z rychloměru zachycujícího jeho vozidlo překračující nejvyšší povolenou rychlost dne 27. 9. 2018. Magistrát podle žalobce neprokázal, že radar změřil jeho vozidlo.
42. Pokud by zjištěný skutkový stav stál pouze na nekvalitním snímku z rychloměru, a existovala by v důsledku toho pochybnost o tom, jaké vozidlo rychloměr změřil, mohla by vyvstat otázka dostatečnosti prokázání viny z přestupku. V tomto případě tomu tak ale není. Kromě záznamu z rychloměru správní orgány opřely svá skutková zjištění také o výpověď svědka – zasahujícího policisty A. B. Ten přitom jednoznačně vypověděl, že hned po změření vozidla zapnuli výstražné světelné zařízení a za změřeným vozidlem se rozjeli. Po celou dobu, co za ním jeli, nemohlo dojít k jeho zastavení ani výměně řidiče. Vozidlo pak zastavili na ulici Lipová. Z výpovědi svědka jasně plyne, že policejní hlídka měla změřené vozidlo po celou dobu na dohled.
43. V řízení tedy nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by snímek z rychloměru zobrazoval jiné vozidlo než to, které policisté poté odstavili a jehož řidičem byl právě žalobce. Ohledně věrohodnosti výpovědi svědka přitom žalobce žádné námitky nevznáší. Snímek z rychloměru, byť ne úplně kvalitní, pak v kombinaci se svědeckou výpovědí zasahujícího policisty představuje dostatečně pevný skutkový základ pro závěr správních orgánů o tom, že řidičem vozidla, které dne 27. 9. 2018 překročilo rychlost, byl žalobce.
44. Námitky, které žalobce uplatnil ve své žalobě, nejsou způsobilé tento skutkový základ zpochybnit. Pokud žalobce namítá, že podle snímku byl ve vozidle kromě něj ještě spolujezdec, tato skutečnost není v rozporu s dalšími podklady ve spisu. Svědek Z., který podle žalobce potvrdil, že žalobce jel ve vozidle sám, vypovídal o přestupku ze dne 17. 9. 2018, nikoliv 27. 9. 2018. Naopak svědek B. neuváděl, zda byl žalobce ve vozidle sám nebo ne. To však není vadou. Přítomnost spolujezdce skutečně nehraje roli pro posouzení viny žalobce.

45. Správní orgány také nemohly posoudit, zda podobizna řidiče odpovídá žalobci. A pokud jde o námitky týkající se zobrazení registrační značky, tyto se pohybují pouze v rovině spekulací. Byť z provedeného dokazování není jasné, jakým způsobem probíhá technické zpracování snímků pořízených rychloměrem, kolik snímků rychloměr pořizuje a do jaké míry s nimi poté lze manipulovat, při existenci věrohodné výpovědi policisty provádějícího měření by prokazování těchto skutečností (například prostřednictvím návodu k obsluze rychloměru) bylo nadbytečné. Vinu žalobce z přestupku spáchaného dne 27. 9. 2018 správní orgány prokázaly nade vší pochybnost.

Určitost místa spáchání přestupku a dodržení § 79 zákona o silničním provozu

46. Dostatečná určitost vymezení místa spáchání přestupku je jednou ze základních náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Posouzení, zda výrok vymezuje místo přestupku dostatečně konkrétně, je otázkou hodnocení okolností každého jednotlivého případu a povahy přestupku. U některých přestupků judikatura klade zvýšené nároky na přesné vymezení místa spáchání přestupku v kontextu skutkové podstaty, kterou měl ve výroku popsáným jednáním přestupce naplnit. To platí i v případě výroku o spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, protože nejvyšší povolenou rychlost může stanovit omezení pro určitý úsek pozemní komunikace. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 310/2015-70).
47. V tomto případě magistrát ve výroku určil místo přestupku dostatečně konkrétně. Toto místo neomezil pouze na ulici Dlouhá, jak namítá žalobce. Přestupku se žalobce podle výroku rozhodnutí magistrátu dopustil „v Brně na ulici Dlouhá, v blízkosti garáží, v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod.“ Takto vymezené místo považuje krajský soud za dostatečně určité. Přestože Dlouhá ulice skutečně může být dlouhá, pohledem do mapy lze zjistit, že pouze v jednom místě se v její blízkosti nachází garáže. Toto místo se zároveň jednoznačně nachází v úseku mezi ulicí Čenka Růžičky a ulicí Havelkova, tedy v místě určeném pro měření rychlosti městskou policií. Nedošlo tedy k porušení § 79 zákona o silničním provozu.

VI. Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud z důvodu vady spočívající v nezapočtení vykonaného zákazu řízení do výroku rozhodnutí magistrátu o sankci zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
49. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2022

Martin Kopa, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
R. B.